

En sång för alla Kör som vittnar om ungas ensamhet

Steph Molin och Tilda Henriksson. I bakgrunden Jonas Franksson och Måns Clausen. Foto: Bengt Wanselius

En sång för alla

Barn- och ungdomsteater

Regi: Johan Bössman, även bearbetning

Medverkande: Måns Clausen, Jonas Franksson, Tilda Henriksson, Amanda Krüger, Steph Molin

Var: Teater De Vill, Pipersgatan 4, Stockholm

Text: Sara Raisse

Koreografi: Emma Wihlborg

Scenografi, kostym: Caroline Romare. Ljud: Fredrik Söderberg. Ljus: Lina Benneth

Teater De Vills ”En sång för alla” för högstadiet är en kör av röster om utsatthet och mobbning, som visar att man aldrig är ensam om att känna sig ensam.

Ensamhet och längtan efter tillhörighet är grundläggande erfarenheter i många barn och ungas liv. Liksom mobbning och bristande stöd från vuxenvärlden. Rapporter från bland annat Bris (Barnens rätt i samhället) visar att bristen på socialt umgänge bidrar till ökande psykisk ohälsa hos barn och unga.

Dessa svåra men angelägna ämnen gestaltas i Teater De Vills ”En sång för alla” (för 13–15 år). Den unga, debuterande dramatikern Sara Raisse har skrivit en effektiv och spelbar text, där korta scener knyts ihop av den röda tråden om ungas ensamhet i ett lägenhetshus i en mellanstor stad, någonstans i Sverige.

I lägenheterna bor familjer med barn i de tidiga tonåren. Visserligen bor de nära varandra, men socialt och emotionellt lever de i delvis olika världar. Relationerna skaver. Ensamheten tar sig olika uttryck, den kan vara självvald, men är oftast önskad och måste klaras av på ett eller annat sätt.

Måns Clausen bakom Jonas Franksson.
Foto: Bengt Wanselius

Ensemblen är stor med frigruppsmått mätt. Teater De Vill ser också styrkan i vad skådespelare med funktionsvariationer kan tillföra. Den samspelta kvintetten Måns Clausen, Jonas Franksson, Tilda Henriksson, Amanda Krüger och Steph Molin växlar smidigt mellan barn- och vuxenroller. Regissören Johan Bössman ger skarpa konturer till varje scen och låter de snabba textpartierna rytmiseras genom korta koreografiska sekvenser. Caroline Romares scenografi är baserad på en enkel draperifond med fem öppningar med några få föremål, som en toalett där man äntligen kan få vara ifred.

För den unga publiken finns många roller och situationer att känna igen sig i. Där finns nyinflyttade Kaa, som har ont i magen av att inte ha fått en enda kompis i skolan och vars välvilligt beskäftiga mammas försök att ordna en jämnårig vän får oväntade följder. I huset bor också Nina, med frånvarande föräldrar, som söker sin egen väg. En hockeykille är ensam i sina existentiella funderingar om att vilja vara tjej.

Maktspel och manipulationer finns i en kompistriangel där en vänskap hotas genom olika mobbningsstrategier. ”En sång för alla” är en kör av röster om att uppleva, uthärda, tackla eller kanske välja ensamhet. Den lovar inga enkla lösningar, men visar att ensamhet kan brytas. Och att man aldrig är ensam om att känna sig ensam.